सर्गः ३ उवाच धात्र्या प्रथमोदितं वचोययौ तदीयामवलम्ब्य चाङ्गुलिं। अभूच्च नम्रः प्रणिपातशिक्षया पितुर्मुदं तेन ततान सोऽर्भकः ॥ २५ ॥ तमङ्कमारोप्य शरीरयोगजैः सुखैर्निषिञ्चन्तमिवामृतं त्वचि। उपान्तसंमीलितलोचनो नृपश्चिरात्सुतस्पर्शरसज्ञतां ययौ ॥ २६ ॥ अमंस्त चानेन परार्द्ध्यजन्मना स्थितेरभेत्ता स्थितिमन्तमन्वयं। स्वमूर्त्तिभेदेन गुणाग्र्यवर्त्तिना पतिः प्रजानामिव सर्गमात्मनः ॥ २७ ॥

उवाचेति। स अर्भकः बालकः तेन कर्म्मणा पितुः हर्षं विस्तारयामास तेन केन धात्र्या प्रथमोक्तं वचो बालको यद्ब्रवीति पुनः प्रणतेः शिक्षया यच्च नम्रोऽभूत् पुनः बालकः तदीयां धात्रीसम्बन्धिनीं अङ्गुलीं अवलंब्य यच्च ययौ ॥ २५॥ तमिति। राजा चिरात्पुत्रस्पर्शस्य स्वादुतां प्राप्तः किं कृत्वा अङ्के तं पुत्रं आरोप्य इवोत्प्रेक्षते त्वचि सुखैरमृतं निषिञ्चतमिव किं० सुखैः शरीरस्य सम्बन्धेन जातैः किं० राजा उपान्ते संमीलिते नेत्रे यस्य सः सुतस्पर्शसुखं विजज्ञिवानिति पाठे चिरात्सुतस्पर्शस्य सुखं ज्ञातवानित्यर्थः ॥ २६ ॥ अमंस्तेति। राजा अनेन पुत्रेण अन्वयं वंशं स्थितिमन्तं अमंस्त किं० पुत्रेण परार्द्धं उत्कृष्टं जन्म यस्य सः तेन किं० राजा स्थितेः मर्य्यादायाः अभेत्ता पालकः यथा ब्रह्मा स्वमूर्त्तिभेदेन विष्णुरूपेण आत्मनः सृष्टिं स्थितिमतीं इव किं० ब्रह्मा प्रजानां स्वामी किं० तेन सत्वादिगुणेषु मुख्यवर्त्तिना ॥ २७ ॥